

Το τέλος της διανόησης;

Κάποτε, όταν ήταν εύκολο να πιστεύουμε στην αυτονομία της σκέψης, στην αυταξία της γνώσης και στη συνακόλουθη σοφία της, είμασταν ακόμη αφελείς να περιμένουμε την άμεση αντίδραση του διανοούμενου στον παραλογισμό της εξουσίας.

Σήμερα, στην ακατάσχετη και σχιζοφρενική νόθευση του πνεύματος με την ύλη, κάθε απαίτηση γι' αντιπαράθεση του υπαρξιακού λόγου με τον εξουσιαστικό, μέσα από την μεσολάβηση του λειτουργικού διανοούμενου, φαίνεται ν' αποτελεί μάταιη πρόκληση στο συνεχώς άτροφον ένστικτο της συλλογικής επιβίωσης.

Οι κραυγές έτσι του κοινού ανθρώπου, μαζί και τα όνειρά του, χάνονται στα βουητά που ξεσηκώνουν οι αδιαφιλονίκητες προτάσεις των ειδικών και οι απατηλές υποσχέσεις των κυβερνήτων. Τίποτε δεν περνάει πάνω και πέρα από τους ψηλούς τοίχους της πολιτικής σκοπιμότητας. Κατακάθι στις κοινωνικές δομές απομένουν κρυφοί πόθοι και άνομες επιθυμίες, ενοχές και παραφύση στιγμιότυπα των περιθωριακών μας σχέσεων.

Μαζί τους χάνεται και η φωνή του διανοούμενου που, γοητευμένος από τις σειρήνες του πολιτικού λόγου ακολουθεί τα δύσκολα μονοπάτια της συνδιαλλαγής για να χαθεί, τάχα ακούσια, στους δαιδαλώδεις διαδρόμους των πενταγώνων του άκρατου κρατισμού.

Η πλατωνική συνταγή για συνετή πολιτεία, με το βασιλιά –φιλόσοφο στο θρόνο της ηγεμονίας και τον πολιτικό λόγο δημιουργό της κοινωνικής σύμβασης, αποδεικνύεται ύστερα από χιλιάδες χρόνια, πρόταση απατηλή. Στάχτη στα μάτια. Όπως και τότε, πριν από πολλούς αιώνες, έτσι και σήμερα, η «τεχνοκρατική συνείδηση» και η «αυτόνομη πράξη» αποδεικνύονται αμοιβαία απωθούμενα στοιχεία κοινωνικής συμβίωσης. Η πρόσμιξη τους οδηγεί σε βιασμούς και τερατογενέσεις: ποτέ στην «τεχνοπαρξία» και ποτέ στην «αυτο-κρατία». Άλλοτε δηλαδή στην καταθάρσωση του υποκειμένου (στο άδειασμα της αυτοποιητικής ύπαρξης) και άλλοτε στο κενό του αντικειμένου (την αλλοίωση της κοινωνικής συναίνεσης).

Αλλά σε τέτοιου είδους κενά και ο λόγος και τα λόγια, χάνουν το ειδικό τους βάρος. Χάνουν μ' αυτό τον τρόπο και οι διανοούμενοι τα γεωγραφικά στίγματα του προσανατολισμού τους. Εμφανίζονται τότε και νομιμοποιούνται άλλοι φορείς πολιτικού, ιδεολογικού και υπαρξιακού προσανατολισμού, με έξω-και-παρα-λογικές διαδικασίες και προτάσεις. Φαινόμενα επικίνδυνα, αν και φαινομενικά λυτρωτικά. Αμφιλεγόμενα, κι ωστόσο (νοσηρά) επιθυμητά.

Σ' αυτή τη σύγχυση της λογικής και των πραγμάτων, το ερώτημα που ανεβαίνει στα χείλη των απορημένων τούτης της χώρας, δεν είναι πια, «Που είναι οι διανοούμενοι τούτη τη στιγμή των κρίσεων;» αλλά, «Τι τους χρειαζόμαστε στ' αλήθεια τους διανοούμενους;».

Από τη διεύθυνση